

γουστερούλα ή, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Τριφυλ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γοῦστέρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλα.

Ἡ μικρὰ σαύρα, ἡ γοῦστερίτσα ἐνθ' ἄν.: Εἶδα μιὰ γουστερούλα μ' ἀλλόκοτο χρώμα Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. εἰς λ. γοῦστερίτσα.

γουστερόψαρο τό, ἐνιαχ. βοστερόψαρο Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.)

Έκ τῶν οὐσ. γοῦστέρα καὶ ψάρι.

Ὁ ἰχθὺς Τράχουρος ὁ μεσογειακὸς (Trachurus mediterraneus) τῆς οἰκογ. τῶν Καραγκιδῶν (Carangidae), ὁ σαῦρος τῶν ἀρχαίων ἐνθ' ἄν. Συνών. γοῦστέρας (εἰς λ. γοῦστέρα 3).

γουστεύω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γοῦστο.

Ἀπολαύω: Γούστευσε λίο καιρὸ (ἀπῆλυσεν, ἠύχαριστηθῆ ὀλίγον καιρὸν).

γουστιάρης ἐπιθ. ἐνιαχ. γουστιάρ'ς Μακεδ. (Καστορ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γοῦστο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Ἀστεῖος ἐνθ' ἄν.: Ξέρ'ς τί γουστιάρ'ς εἶρι αὐτός; Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. εἰς λ. γουστιάρικος.

γουστιάρικος ἐπιθ. ἐνιαχ. γουστιάρ'κους Μακεδ. (Δαμασκην.)

Έκ τοῦ οὐδ. γοῦστιάρικο τοῦ ἐπιθ. γοῦστιάρης.

Ἀστεῖος ἐνθ' ἄν. Συνών. γοῦστιάρης, γοῦστόζικος 1.

γοῦστο τό, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) γοῦστον Κύπρ. Σύμ. γοῦστον κοιν. βορ. ἰδιωμ. γοῦστον Θεσσ. (Συκαμν.) βοῦστο Ἀδραμ. Χίος ὀῦστο Κεφαλλ. (Δειλινᾶτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιοῦστο Κέρκ. (Κασσιόπ.) ἀβγοῦστο Θράκ. (Μάλγαρ.) γοῦστος ὁ, Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ.)

Έκ τοῦ Ἰταλ. *gusto*=γεῦσις, ἔφεσις, ὄρεξις.

1) Ἡ γεῦσις, ἡ νοστιμάδα ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.): Ἐτοῦτο τὸ φατ' δὲν ἔχει κανένα γοῦστο Κεφαλλ. Τὰ βλίτα δὲν ἔχουν κανένα γοῦστο Λεξ. Δημητρ. Αὐτὸ τὸ πεπόνι δὲν ἔχει κανένα γοῦστο Λεξ. Πρω. Σοῦ δίνουν ἂν ὦριον γοῦστο, μ' ὅτ-τι τὰ τρώῃ (σοῦ δίδουν μίαν ὠραίαν γεῦσιν, ὅταν τὰ τρώῃς) Τσολλῖν. Ὅλο δὲ γοῦστο του ἔχει τὸ χερ'νὸ (=χοίρειον κρέας) Πάρ. (Νάουσ.) 2) Εὐχάριστος ἐντύπωσις, τέρψις ἢ ἀπόλαυσις προκαλουμένη ἐκ ποικίλων αἰτίων κοιν.: Δὲν ἔχει γοῦστο αὐτὸ πού λές κοιν. Δὲ βρίσκω κανένα γοῦστο 'ς αὐτὸ τὸ παιχνίδι κοιν. Ἐχει κι αὐτὸς τὸ γοῦστο του κοιν. Ἐχ'ν γοῦστον αὐτὰ τὰ κούτσ'κα (=μικρὰ παιδιὰ) Θεσσ. (Συκαμν.) Τὰ λόγια σ' δὲν ἔχ'ν γοῦστο Μ. Ἀσία. (Κυδων.) Δὲν ἔχουνε κανένα γοῦστο τ' ἀστεῖα σου Εὐβ. (Βρύς.) Δὲ τσῆ βρίσκω κανένα γοῦστο οὔτε 'ς τὴν ὀμιλίᾳ οὔτε 'ς τὴ βορπατησιᾷ οὔτε 'ς τὸ κορμὶ οὔτε πουθενά Παξ. || Φρ. Κάνω γοῦστο (αἰσθάνομαι ἀπόλαυσιν, διασκεδάζω, εὐχαριστοῦμαι) κοιν. Ἐχει γοῦστο αὐτὸς (εἶναι εὐχάριστος εἰς τὴν συναναστροφὴν) σύνθηθ. Γιὰ οὔστο (πρὸς εὐχαρίστησιν) Κεφαλλ. Τοῦ γάνου γοῦστον (ἀστετεύομαι

μαζί του) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Δὲν τὸ κάνω γοῦστο (δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας μου) Λεξ. Πρω. Κάνανε γοῦστο οὔλος ὁ κόσμος μὲ σένανε (διασκεδάζε ὅλος ὁ κόσμος μὲ σένα) Εὐβ. (Βρύς.) Ἐκανε γοῦστον; (διεσκεδάσας;) Στερελλ. (Ὑπάτ.) || Φρ. Ἐχει γοῦστο νὰ (γίνη ἢ νὰ μὴ γίνη τι, ὥστε νὰ προκληθῇ εὐχαρίστησις ἢ δυσἀρέσκεια ἐπὶ τοῦ πιθανῶς νὰ συμβῇ τι μὴ προσδοκώμενον) κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ βρέξῃ καὶ δὲν πῆρα ὀμπρέλα κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ μὴν προφτάσω τὸ τραῖνο κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ ῥθῇ καὶ νὰ μᾶς βοῇ κοιν. Ἐχει γοῦστο νὰ πῆς πὼς τὸ ξέρεις κοιν. Ἐχει οὔστο νὰ μᾶσε ἐλάση καὶ νὰ μὴν ἔρθῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐχ' γοῦστον νὰ ῥθῇ οὐ πατέρας μας Στερελλ. (Ὑπάτ.) Γιὰ χάρη γοῦστον κοιν. || Ἄσμ.

Ἐν' γοῦστον νὰ πεθάνουμιν ἀντάμα καὶ πετῶντα Κύπρ. 3) Ὁρεξις, ἐπιθυμία, εὐθυμία, διάθεσις κοιν.: Μοῦ χάλασες πάλι τὸ γοῦστο μου μὲ αὐτὰ πού μοῦ 'πες Νάξ. (Γαλινᾶδ.) Πάμενε νὰ μεθύσωμενε, νὰ κάμωμενε γοῦστο αὐτόθ. Ἐγὼ θὰ κάμω σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο μου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Δὲν τὸν ἤρθε 'ς τὸ γοῦστο του νὰ γελάσῃ (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. (Καλλικράτ.) Δὲν ἔχει γοῦστο ταῦτέρον (δὲν ἔχει διάθεσιν, εἶναι δύσθυμος ἀπὸ τὸ πρῶτ) Σίφν. Δὲν ἔχ' γοῦστο γιὰ τίποτα Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τοῦ κάνει ὅλα τὰ γοῦστα τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ τὸ χαλάσῃ. Πελοπν. (Κίτ.) || Φρ. Εἶναι τοῦ γοῦστον μου (εἶναι τῆς ὀρεξέως μου, εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ) κοιν. Κάνω τὸ γοῦστο μου (κάμνω τὰς ὀρεξεις, τὰς ἐπιθυμίας μου) σύνθηθ. Ἐχει κάτι γοῦστα! (κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐπιθ. παράξενα, περίεργα εἶναι ἰδιότροπος) σύνθηθ. Εἶναι 'ς τὰ γοῦστα του (εἶναι εὐδιάθετος) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γοῦστο δικό μου θὰ γενῆς; (θὰ μοῦ ἐπιβάλω τὰς ἀπόψεις σου;) Εὐβ. (Βρύς.) Ὁ καθένας μὲ τὸ γοῦστο του (ἐκαστος κατ' ἴδιον τρόπον κρίνει τὰ πράγματα ἢ ὀρεξεις ἐκάστου εἶναι κανὼν μὴ ἐπιδεχόμενος διὰ τὸ ἄτομον αὐτὸ ἀμφισβήτησιν) σύνθηθ. Ἐδῶ εἶναι γοῦστα καὶ γοῦστα (ἐκαστος ἔχει ἰδίαν προτίμησιν) πολλαχ. Γοῦστο μου καὶ γοῦστο σου (ὁμοία μὲ τὴν προηγούμε.) πολλαχ. Κάνε γοῦστο πού δὲ θὰ θέλῃ νὰ πᾶμε (κοίταξε πού δὲν θὰ θέλῃ νὰ πᾶμε) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Παροιμ. Γιὰ πολλοῦ λογιῶ γοῦστο κρέας δὲ μένει 'ς τὸ χασαπενὸ (ἐξ αἰτίας πολλῶν ἐπιθυμιῶν δὲν μένει ἀπώλητον κρέας εἰς τὸ κρεοπωλεῖον ὑπάρχουν διαθέσεις δι' ὅλα τὰ πράγματα) Νάξ. Μὲ κάθε μιανοῦ τὸ γοῦστο κριάς 'ς τὸ χασάπη 'ε μένει ('ε = δὲν ὁμοία μὲ τὴν προηγούμε.) Ἰων. (Κρήν.) 4) Αἰσθησις τοῦ καλοῦ, ἡ φιλοκαλία κοιν.: Ἐχει γοῦστο (ἔχει φιλοκαλίαν) κοιν. Δὲν ἔχει καθόλου γοῦστο (στερεῖται φιλοκαλίας) κοιν. Δὲν ἔχει καθόλου γοῦστο 'ς τὸ ντύσιμο κοιν. Ντύνεται μὲ γοῦστο κοιν. Φόρεμα - ἐπιπλο μὲ γοῦστο κοιν. Εἶναι ραμμένο - τυπωμένο - ἐπιπλωμένο - στολισμένο μὲ γοῦστο κοιν. Δὲν ἔχει γοῦστο ὁ τεχνίτης Ἀθῆν. Δὲν ἔχ' καθόλ' γοῦστον (στερεῖσαι φιλοκαλίας) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Γοῦστα εἰν' ἐδῶ! (διάφοροι ἀντιλήψεις περὶ καλαισθησίας) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γιὰ ὅλα αὐτὰ ρωτοῦσαν τὴν σταχτοπούτα, γιατί εἶχε πολὺ γοῦστο καὶ αὐτὴ τοὺς ὀρμήνευε πάντα τὸ καλύτερο (ἐκ παραμυθ.) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Μ' ἔκαψε ἡ φούστα σου, | τὰ νάζια καὶ τὰ γοῦστα σου Πελοπν. (Μαντίν.) κ. ἄ. 5) Χαρτοπαικτικὸς ὅρος εἰς τὸ παιχνίδιον τὸ καλούμενον πρέφα κοιν.

γουστόζικα ἐπίρρ. πολλαχ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γοῦστόζικος.

Χαριέντως, μὲ φιλοκαλίαν, καλαισθησίαν, μὲ γοῦστο πολλαχ.: Ἐχει ἐπιπλώσει τὸ σπῖτι πολὺ γουστόζικα Ἀθῆν.

